

РЕШЕНИЕ

№ 230

гр. Перник, 14 октомври 2013 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в открито съдебно заседание, на осемнадесети септември две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ***

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря И.И. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия *** КГАХД №225 по описа на съда за 2013 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 14, ал. 3, изр. последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба от С.А.Н. *** против решение №135 от 07.06.2013 г. на Районен съд – Радомир по гр. д. №1303 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е отхвърлена като неоснователна и недоказана жалбата на С.А.Н. срещу решение №16 от 20.10.1992 г. на Поземлена комисия (ПК) – *** сега (Общинска служба по земеделие (ОСЗ) – ***), с което на А., в качеството ѝ на наследник на ***, бивш жител на с. ***, е признато правото на възстановяване на собственост върху земеделски земи в землището на с. ***, община *** с обща площ 31.900 дка с мотив липса на доказателства.

В касационната жалба се съдържат оплаквания във връзка с липса на обсъждане в първоинстанционния съдебен акт на представени във връзка със спора доказателства, отнасящи се до наличие у наследодателя на жалбоподателката на право на собственост върху заявените земеделски земи преди тяхното коопериране. Жалбоподателят пледира за неправилност на изводите на първата съдебна инстанция относно липса на доказателства, които да установяват собственост. Навежда доводи и за нищожност на решението на ПК – ***, като твърди, че процесното и приложено по делото решение не е решението, постановено през 1992 г., че в същото е налице противоречие между диспозитивната му (признавателна) част и неговите мотиви, че липсват подписи на членовете на комисията, постановила решението. Жалбоподателят твърди и че в решението на ПК – *** (сега ОСЗ – ***) липсват посочени адресат, както и фактически и правни основания за издаването му. От касационния съд се иска да отмени решението на първата съдебна инстанция, да прогласи решението на ПК – *** (сега ОСЗ – ***) за нищожно, както и да върне преписката на ОСЗ – *** за ново произнасяне. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. В писмено становище заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата - Общинска служба по земеделие - ***, пред съда не се представлява и не заявява становище във връзка с жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник дава заключение, че решението на първата съдебна инстанция е правилно и жалбата не следва да бъде уважавана.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административното производство. Пред касационния съд страните не са представили писмени доказателства във връзка с касационните основания за обжалване.

Административен съд - Перник, като прецени събраните по делото доказателства и съобрази сочените касационни основания, прилагайки нормата и на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Производството пред районния съд е образувано по повод жалба, подадена от С.А.Н. против Решение на ПК - *** от 20.10.1992 г., постановено във връзка със заявление вх. №1869/21.02.1992 г., и взето по протокол №16 за размера и категориите на земеделските земи, правото на собственост върху които ще се възстановява с план за земеразделяне в землището на с. ***. С посоченото решение ПК - *** е постановила, че по отношение на наследниците на ***, бивш жител ***, признава и определя за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи с план за земеразделяне за 17 (седемнадесет) броя имоти с обща площ от 31.900 дка с мотив: липсват доказателства. Административният акт е обжалван пред първа съдебна инстанция.

С решение от №135 от 07.06.2013 г. постановено по гр.д. №1303 по описа на съда за 2012 г. Районен съд - Радомир е отхвърлил като неоснователна и недоказана жалбата на С.А.Н. срещу решение на ПК - *** (сега ОСЗ - ***) по чл. 18ж, ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ). За да постанови този резултат районният съд е приел, че представените в хода на производството писмени доказателства не установяват притежаване от наследодателя на Н. право на собственост към момента на образуване на ТКЗС, по отношение на претендирани от последната земеделски земи с обща площ от 31.900 дка, тъй като представените доказателства не били измежду изчерпателно изброените от законодателя в чл. 12, ал. 2 на ЗСПЗЗ. Районният съд е отхвърлил и искането на жалбоподателя за прогласяване нищожност на решението на ПК - *** (сега ОСЗ - ***) с мотив, че същото не страда от пороци отразяващи се на неговата валидност.

Така постановеното от Районен съд - Радомир решение е неправилно.

Не се споделя позицията на първата съдебна инстанция отхвърлила искането на жалбоподателя решението на ПК - *** (сега ОСЗ - ***) да бъде прогласено за нищожно.

На първо място, видно от мотивите на атакуваното решение на ПК - ***, в проведеното пред административния орган реституционно производство е прието, че „липсват доказателства“, което е в съществено и абсолютно противоречие с диспозитива на решението - „признава и определя за възстановяване правото на собственост върху земеделски земи с план за земеразделяне...“ Така от обжалваното решение на ПК - *** не става ясно с него признава ли се за

установено по отношение на наследниците на *** правото на възстановяване на собственост върху посочени в заявлението и описани в решението по размер и категория земеделски земи с план за земеразделяне, с каквото съдържание е диспозитивната част на акта или административният орган отказва да признае за установено това право по отношение на заявителя, в каквато посока са мотивите на административния акт.

Описаното в акта противоречие, допуснато при формиране волята на административния орган е абсолютно съществен порок компрометиращ неговата действителност. От съдържанието на изложените мотиви не може да се установи волята на ПК – ***, респективно да се провери законосъобразността на акта. Това е съществен порок на решението на ПК – ***, обуславящ неговата нищожност, който порок не може да бъде отстранен в съдебното производство, тъй като е недопустимо едва в съдебна фаза по обжалване на административния акт административният орган да изяснява действителната си воля. Непреодолимата дори и по пътя на тълкуването неяснота на противоречащите си диспозитив и мотиви на решението на ПК – *** е равнозначна на липса на мотиви, както и на липса на произнасяне. Това на свой ред е нарушение и на изискването, предвидено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и аналогичните текстове по ЗАП и пречатства възможността за упражняване на ефективен съдебен контрол върху волята и правилността на изводите на реституционния орган, тъй като остават абсолютно неясни фактическите и правни основания за неговото произнасяне.

Основателно е оплакването на жалбоподателя и за наличие на следващ порок, влечащ след себе си нищожност на атакувания административен акт и това е допуснато нарушаване на условията за валидност от формална страна. Видно от представения по делото препис от решение, надлежно заверен като официален документ, актът е приет от комисия в състав председател, секретар и един член. Съгласно правилото на чл. 60, ал. 4 от ЗСПЗЗ (ред. ДВ бр. 34 от 24.04.1992 г.) ПК се състоят от председател, секретар и нечетен брой членове. Специалните ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ не съдържат изискване всички членове на комисията да подписват решенията, както и не е посочено кой следва да извършва това, поради което по аргумент от действащия към момента на издаване на решението чл. 15, ал. 2, т. 6 ЗАП (сега отменен) се приема, че като решение на колективен орган то следва да се подпише от председателя и секретаря, които с подписите си удостоверяват факта на взетото решение. Липсата въобще на подписи в приложения препис, както и липсата на представен по делото оригинал на решението, който да съдържа необходимото удостоверяване, прави решението на ПК – *** невалидно по отношение на изискванията за форма и компетентност на административния орган в степен на нищожно. В този смисъл е трайната съдебна практика (решение на ВКС №311 от 31.03.2009 г. по гр. дело №6477 по описа на съда за 2007 г.)

За прецизност ще се отбележи, че процесният административен акт съдържа и друго съществено противоречие, състоящо се в позоваване в същия, на протокол с №12/09.04.1993 г., по чл. 18г от ППЗСПЗЗ, който освен неприложен по преписката, времево следва постановеното и на основание него решение на ПК – *** по чл. 18ж, ал. 2 от ППЗСПЗЗ. Антилогично е на 20.10.1992г. комисията да се произнася като се позовава на протокол носещ дата на издаване шест

месеца в бъдещето. Като се вземат предвид и данни по делото, съдържащи се в писмо на ОСЗГ – *** изх. №230 от 24.08.2007 г. за наличие на решение на ПК – *** във връзка с преписка вх.№1869 от 21.02.1992 г., относно признато право на възстановяване на собственост върху земеделски земи в размер на 16.300 дка от поисканите за възстановяване 31.900 дка волята на ПК – *** остава съвсем неясна както за своя адресат, така и за съда.

Предвид горните изводи решението на Районен съд – Радомир следва да се отмени и спорът да бъде решен по същество, като решението на ПК – *** (сега ОСЗ – ***) ще бъде прогласено за нищожно, с връщане на преписката на ОСЗ – *** за ново и валидно произнасяне във връзка със заявлението на С.А.Н. *** посредством провеждане на законосъобразна реституционна процедура, при съобразяване с доказателствата, представени във връзка с исканата реституция, с приложимия материален закон към момента на депозиране на заявлението и с решение, годно да породи валидно правно действие.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №135 от 07.06.2013 г. на Районен съд – Радомир по гр. дело №1303 по описа на съда за 2012 г., като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО решение №16 от 20.10.1992 г. на Поземлена комисия – *** (сега Общинска служба по земеделие – ***), издадено по заявление вх. №1869/21.02.1992 г. на С.А.Н. *** ***, в качеството ѝ на наследник на ***, бивш жител на с. ***, за възстановяване на собственост върху земеделски земи в землището на с. ***, община *** с обща площ от 31.900 дка.

ВРЪЩА делото като преписката на ОСЗ – *** за произнасяне по заявление вх. №1869/21.02.1992 г. на С.А.Н. ***, в качеството ѝ на наследник на ***, бивш жител на с. *** при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.